

OOORLOGS

WILLIAM OSBORNE

KINDEREN

CHICKEN
HOUSE

Oorspronkelijke titel: *Hitler's Angel*
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2012 Tekst William Osborne
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 Chicken House,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Valérie Janssen
Vormgeving omslag: Nanja Toebak
Omslagbeeld: Steve Rawlings
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3880 5
ISBN e-book 978 90 443 3963 5
NUR 283
D/2013/8899/12

www.chickenhouse.eu
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Duinkerken, Frankrijk – 1 juni 1940 – 15.06 u.

De longen van de jongen brandden en zijn ogen stonden vol tranen. Hij moest naar Engeland zien te komen. Het was nu of nooit. De rook was overal om hem heen, bitter cordiet en zwavelachtige benzine. Hij rende verder en elke ademhaling veroorzaakte een scherpe steek in zijn borst. Hij moest door blijven lopen, moest de waterkant bereiken, moest langs de omvergegooiden, brandende voertuigen en de dode en stervende mannen die op het strand lagen. Hij hield zijn ogen strak gericht op de honderden boten in alle vormen en maten die in het water voor anker lagen: vrachtschepen en zeiljachten, torpedojagers en passagiersschepen. Het leek wel of elke boot in Groot-Brittannië de reis over het Kanaal had gemaakt om hun soldaten te helpen ontkomen aan het naderende Duitse leger.

Hij struikelde over weggegooiden voorwerpen, legerransels van zeildoek, munitiedozen en stapels geweren. Toen hoorde de jongen op kleine afstand het felle gebrul van vliegtuigmotoren. Hij draaide zich om. Drie Messerschmitt-jachtvliegtuigen raasden recht op hem af en ze vlogen amper twintig meter boven zijn hoofd.

Het water was nog maar zo'n tweehonderd meter bij hem vandaan. Hij was er heel dichtbij. De jongen struikelde en wankelde toen de vliegtuigen over hem heen scheerden. Opeens merkte hij dat hij zijn geldriem was verloren. Het vakje met de rits bevatte

zijn hele leven, alles wat hij van thuis had weten mee te graaien op de middag dat hij was gevlucht: foto's van zijn ouders en broer, zijn identiteitspas en Duitse paspoort, zijn laatste beetje geld.

Hij kroop zoekend op zijn knieën over het strand, terwijl de schoten uit machinegeweren zuilen van zand om hem heen opwierpen. Een paar meter verderop glinsterde iets. Hij wurmde zich er op zijn ellebogen en knieën naartoe. Het was zijn vaders gouden polshorloge dat veilig opgeborgen had gezeten in de geldriem. Die had hij tenminste teruggevonden. De rest hadden de nazi's allemaal ingepikt.

Plotseling echode er een salvo fluitsignalen over het strand en het geluid van bevelen die boven de explosies en het geweervuur uit werden gebruld. De reddingsboten gingen vertrekken.

Hij sprintte de laatste meters naar het water en stortte zich in de branding. Een nieuwe zwerm Duitse vliegtuigen cirkelde rond in het westen en nam de aanvalspositie in. Hij zag een klein binnenvaartschip met een groene romp en witte randen. Het was maar zo'n vijftig meter bij hem vandaan, maar al helemaal afgeladen met soldaten. De kapitein, een man in een houtje-touwtjejas met een pijp tussen zijn tanden geklemd, hees het anker op.

De jongen waadde ernaartoe. Al na een paar meter was hij de bodem onder zijn voeten kwijt. Hij was een goede zwemmer en het koude water verfriste hem. Hij hief zijn hoofd op om zijn positie te bepalen en zag aan de achterkant van de boot een pluim zwart uitlaatgas opstijgen toen de kapitein de scheepsschroeven in werking zette.

'Bitte warten Sie!' schreeuwde de jongen zo hard hij kon.

Ze begrepen hem niet. Ze zouden niet op hem wachten. De boot bewoog zich al vooruit op het deinende water en de kapitein deed zijn best om tussen de brandende wrakstukken van andere zinkende boten door te manoeuvreren.

De jongen wist dat hij iets meer vaart kon maken als hij zijn vaders horloge losliet, maar weigerde dit. Het was het enige wat hij nog had. In plaats daarvan dook hij met zijn hoofd in het

water en trapte hij nog harder. Hij moest doorgaan. Hij moest het halen.

Toen sloeg zijn arm tegen de zijkant van de boot en hij hief zijn hoofd op. De boot was zo zwaarbeladen dat hij maar dertig centimeter boven het water uitstak. De jongen greep hijgend met één hand het touw aan de zijkant vast en voelde dat hij werd meegesleurd.

Aan de voorkant van de boot spoot een fontein van water omhoog. Een bom. De kapitein draaide aan het stuurwiel. De jongen dacht even dat zijn arm van zijn schouder werd gerukt toen de boot door de klap van de bom in de golfslag dook. Zijn hoofd bonsde keihard tegen de romp.

‘*Hilfe! Hilf mir!*’ gilde hij. Hij voelde dat zijn greep op het kletsnatte touw verslaptte en wist dat hij het niet lang meer zou kunnen volhouden. Zijn hoofd zakte onder de golven.

Plotseling grepen sterke handen hem onder zijn oksels vast en hij voelde dat hij over de rand van de boot werd gehesen. Hij deed zijn ogen open. Hij lag happend naar lucht en kokhalzend op zijn rug op het dek. Een groep Engelse soldaten staarde hem aan. Ze hadden allemaal met verband omzwachtelde lichaamsdelen en zaten onder het bloed. Hij rook sigarettenrook. Een van hen schopte zacht tegen zijn ribben.

‘*Hilfe?* Je zei: “*Hilf mir*”. Ben je soms een mof of zo?’

De jongen knikte en krabbelde overeind. ‘Alstublieft, ik probeer ook aan Herr Hitler te ontsnappen.’ Hij moest hen overhalen hem mee te nemen. ‘Victorie voor Engeland!’ riep hij wanhopig. Toen rolden zijn ogen omhoog in zijn hoofd en tuimelde hij voorover op het dek.

Londen – 1 juni 1940 – 16.30 u.

Een veertienjarig meisje met lang, kastanjebruin haar leunde uit het raampje aan de passagierskant van de zwarte auto die door Haverstock Hill naar het centrum van Londen scheurde. Op de

carrosserie van de auto stond in grote witte letters: 'Bloedtransfusiedienst'. Het meisje was er trots op dat ze eindelijk iets kon bijdragen aan de oorlogsinspanning. Ze greep met één hand het frame van het portier vast en luidde met de andere uit alle macht een grote koperen bel.

'Houd je vast,' schreeuwde de bestuurder, Judy, een moedige jonge vrouw uit Mill Hill, toen de auto over de brug over Regent's Canal vloog. Pal voor hen dook een dubbeldekker op. Ze zwenkten opzij om erlangs te kunnen en zagen toen een zwarte taxi die van de andere kant op hen afkwam. Het meisje met de bel kneep haar ogen stijf dicht toen de bestuurster het gaspedaal in trapte en dook snel weer naar binnen voordat de auto's tegen elkaar botsen. Een verkeersagent blies wild op zijn fluitje en gebaarde dat ze het kruispunt konden oversteken. Het meisje grijnsde van oor tot oor. Ze werkte pas sinds kort op haar vrije woensdagmiddag na school met Judy op de 'Bloedrit'. Judy was geweldig, ze was bijna twintig en reed waanzinnig hard. Het meisje had het baantje genomen om de Engelsen te bedanken omdat ze haar familie en haar hadden gered, maar nu beseftte ze dat het ook heel spannend was!

Nog geen tien minuten later kwam de auto slippend tot stilstand bij de ingang van St. George's Hospital op Hyde Park Corner. Daar heerste een chaotische drukte, ambulances die met gewonden aankwamen en andere die met rinkelende bel vertrokken. Ziekenhuispersoneel wurmde zich tussen patiënten en bezoekers door. Soldaten zaten, omgeven door zandzakken, bij hun wachtpost te roken. Buckingham Palace stond op slechts een steenworp afstand van het ziekenhuis, dus was het gebied bezaaid met luchtdoelgeschut.

Het meisje sprong naar buiten en rende naar de achterkant van de auto om de kofferbak open te maken. Daar stonden een grote houten ijskist en een paar kratten in. Het meisje klapte de deksel van de kist open. Er zaten dertig grote glazen flessen in die gevuld waren met een donkerrode vloeistof en ze waren allemaal nog heel. Het opgeluchte meisje koos behendig acht flessen uit en vulde er twee kratten mee. Toen holde ze naar de ingang.

‘Transfusiebloed! Spoed, transfusiebloed!’ riep ze als een markt-koopman en de menigte week zonder mopperen uiteen om haar door te laten. Haar stem, hoog en helder, bevatte nog net een spoor-tje van een Oostenrijks accent.

Binnen stond een verpleegster op haar te wachten bij de operatie-kamer. ‘Wat hebben jullie er lang over gedaan,’ zei ze geïrriteerd.

‘Sorry,’ zei het meisje een beetje gekwetst. Ze waren echt zo snel mogelijk gekomen.

‘Nee, ik moet sorry zeggen,’ antwoordde de verpleegster zuch-tend. ‘We hebben het bloed gewoon dringend nodig.’ Ze nam de kratten van het meisje aan en duwde met haar heup de klapdeur van de operatiekamer open. Het meisje ving een glimp op van de chirurg. Er zat bloed op zijn rubberen schort.

‘Is het heel erg?’ fluisterde ze.

De verpleegster bleef bij de deur even staan. ‘Ze voeren de ge-wonden vanaf de kust per trein aan,’ zei ze zacht. ‘Deze hier heeft allebei zijn benen verloren. Misschien kan dit hem redden. Tot ziens.’

De deur zwaaide dicht.

Buiten had Judy de auto al gekeerd, en ze stond ongeduldig met een ronkende motor op haar te wachten.

‘*Mein Gott*, wat is het daarbinnen een zootje,’ zei het meisje, terwijl ze weer in de auto stapte, blij dat ze weg was van het bloedbad binnen. ‘Waar gaan we nu heen?’ vroeg ze.

‘Whitechapel,’ antwoordde Judy terwijl ze het gaspedaal in drukte, en de auto schoot het verkeer weer in. ‘Wees maar blij dat je niet in Duinkerken zit, meiske, of thuis in Oostenrijk. De nazi’s hebben ons wel weggejaagd, maar we zijn nog niet verslagen. Churchill zal ons redden, let op mijn woorden.’